

Teesie

2010 – 2011 / 2 (60)

Laiškas redakcijai

Mieli klierikai,

Nors kiekvienas Teesie straipsnis yra skirtas visiems jo skaitytojams – tiek Jūsų tėveliams, tiek seminarijos darbuotojams, dėstytojams ir visiems, kuriems mūsų leidinys patenka į rankas arba kurie jį pasiskaityto, apsilankę seminarijos žiniatinklio svetainėje, visgi noriu šį straipsnį rašyti pirmiausia jums. Jūs esate seminarijos gyvavimo priežastis – jeigu nebūtų jūsų, nereikėtų ir seminarijos.

Mokslo metų pradžioje jums kalbėjau apie seminariją kaip bendruomenę – pirmiausia apie būtinybę ją taip suvokti, ir taip pat apie Bažnyčios mums uždedamą įpareigojimą tą bendruomenę kurti. Tikiu, kad ši tema, atėjusi man į galvą vasaros metu, buvo Dievo Dvasios įkvėpta, nes vėliau perskaitęs popiežiaus laišką seminaristams, pamačiau, kad ir vyriausiasis mūsų ganytojas mums primena tą patį. „Seminarija yra bendruomenė, keliaujanti kunigiškosios tarnybos link“ – teigia Benediktas XVI savo laiško įvade. Jo minčių padrasintas, noriu pratęsti šią temą ir pateikti dar šiek tiek pasvarstymų apie tai, kaip mes, gyvendami ir kas mokydami, o kas dirbdami seminarijoje, galime šį Bažnyčios norėtą bendruomeniškumą kurti, ugdyti ir stiprinti.

Bendruomeniškumas – pirmiausia vidinė, dvasinė, paslėpta tikrovė. Esame vieno tikėjimo, vieno krikšto, vieno pašaukimo, ir tai mus sujungia nematomais saitais. Tačiau slėpinga bendruomeniškumo tikrovė išreiškiama bei įgyvendinama ir išoriškai: tiek tikėjimo ženklais, tiek bendražmogiškos bendrystės apraiškėmis.

Kokie tikėjimo ženklai įrodo, kad esame bendruomenė, ir kartu padeda mums ja būti? Pirmiausia tai bendra malda. Kiekvieną rytą rinkdamiesi į koplyčią Rytmetinei maldei, mąstymui ir Šv. Mišioms, vėliau per dieną Viešpaties Angelo maldei, Vakarinei ir Naktinei ar kitoms maldoms (litanijoms, rožiniui, Kryžiaus kelio apmąstymui), susirenkame ne tik ugdyti savo asmeninį ryšį su Dievu, bet ir melstis drauge, kaip bendruomenė. Yra svarbu melstis kartu, vieniems su kitais, tuo pačiu laiku toje pačioje vietoje. Gal kartais mums norėtųsi pasimelsti atskirai, kitu paros metu, tačiau malda kartu turi ypatingą galią. Pats Jėzus yra pažadėjęs būti ten, kur du ar trys su-

siriks Jo Vardu. O būdamas tarp mūsų, Jis mus neregimu būdu jungia į vieną Kūną, t.y. pamažu kuria iš mūsų Bažnyčią. Ne veltui Bažnyčia pirmiausia yra besimeldžianti Bažnyčia – malda yra jos vienybės pradžia, pirmasis vienybės elementas. Ir nors bendruomeninė malda neišsemia bendruomeniškumo, o kartais gali tapti netgi jo karikatūra (pvz. jei tik kartu meldžiamės, bet nieko daugiau dėl tarpusavio bendrystės nedarome, arba dargi darome tai, kas bendrystei priešinga), visgi sunku įsivaizduoti tikrą krikščionišką bendruomenę be maldos. Todėl prisiversti ateiti į koplyčią maldei kartu, ateiti ne tik kūnu, bet ir širdimi reiškia ne tik paklusti seminarijos dienotvarkei ar nustatytoms taisyklėms, bet pirmiausia kurti bendruomeniškumą ir leisti Jėzui Kristui mus vienyti. Popiežius savo laiške pastebi, kad į seminarijas pašauktieji susirenka su įvairiausiomis tikėjimo patirtimis, ateina iš skirtingiausių bendruomenių ir gyvena tiesiog „visiškai skirtinguose dvasiniuose žemynuose“ (Laiškas seminaristams, 7). Kaip atrasti bendrą ašį, atpažinti tai, kas mus vienija, išmokti pranešti skirtingumus? Manau, tai pirmiausia vyksta per maldą kartu. Ir nors po eilinių šiokiadienio Mišių gali atrodyti, kad niekas nepasikeitė, ir kad nesame artimesni vienas kitam, nei buvome prieš jas, tai neteisybė. Viešpaties Dvasia veikia ir Eucharistija mus suartina ir suvienija mums to net nepastebint.

Kitas tikėjimo ženklas yra mūsų dalinimasis tikėjimo patirtimi. Seminarijoje turime tokių progų: tai trečiadienio susitikimai kursuose, ketvirtadienio grupelės, kuriose tiek kartu meldžiatės, tiek turite progą pasidalinti savo tikėjimo patirtimis ar išvalgomis apie ateinančio sekmadienio skaitinius. Tai ne visada yra lengva. Ne visada lengva paliudyti, kuo mane paliečia viena ar kita Šv. Rašto vieta, kartais baisu atsiverti kitam, stinga pasitikėjimo ar tinkamo nusiteikimo. Esu girdėjęs įvairiausių atsiliepimų apie ketvirtadienines grupes: nuo susižavėjimo jomis iki labai kritiško požiūrio. Tenka girdėti, kad dažnai jose apsiribojama tik evangelijos ištraukos perskaitymu ir žmogišku pabendravimu apie šį bei tą. Tas, be abejo, irgi labai svarbu - ir per bendražmogiškus dalykus artėjame vieni prie kitų, geriau susipažįstame, susibendruojame. Tačiau į krikščionišką bendruomenę gali sujungti tik

dvasinis atvirumas ir sugebėjimas kalbėtis apie tikėjimo patirtis, paliudyti savo santykį su Dievu. O tokiam atvirumui pasiekti reikia įdėti pastangų, reikia dėl jo stengtis, jį investuoti. Čia, be abejo, ypatinga atsakomybė tenka tiems, kurie tais metais yra vyriausieji ir vadovauja grupelėms. Tačiau ir kiekvieną raginu į grupes ateiti be jokių

išankstinių nusistatymų, su atvira širdimi, pasirengus patiems dalintis ir priimti kitų dvasines patirtis.

Galų gale bendruomeniškumą išreiškia ir kartu jį kuria ir bendražmogiški dalykai: bendravimas vienu su kitais, dalinimasis, buvimas ir laisvalaikio leidimas kartu, pasirengimas padėti vieni kitiems moksluose ar kituose reikaluose. O svarbiausia, manau, yra nuostata – nuostata būti kartu, pasirinkti šią vietą ir šiuos žmones, su kuriais rengiuosi kunigystei, ir laikyti juos šiuo mano gyvenimo metu ypač svarbiais –

svarbesniais už savo pomėgius, su seminarija nesusijusius rūpesčius ir norus. Be abejo, kartais nelengva pasirinkti savo studijų draugus, ypač tuos, kurių charakteriai mums nepriimtini ar kurie domisi kitais dalykais, nei mes. Daug lengviau bendrauti su tais, su kuriais natūraliai mezgasi

draugystė, kurie mums patinka, su kuriais įdomu (ir labai gerai, jeigu turim tokių natūralių draugysčių ir jas puoselėjame). Tuo tarpu kiti seminaristai ar kunigai dažnai nervina, būna nuobodūs ar neįdomūs. Tačiau kaip tik juos Viešpats mums davė kaip bendrakeleivius į kunigystę ir vėliau kaip būsimus bendradarbius. Popiežius Benediktas ragina: „nelengvame bendrabūvyje turite išmokti didžiavasiškumo ir pakantos, vienas kitą ne tik pakęsti, bet ir praturtinti“, ir teigia, kad „pakantos <...>, vienas kito priėmimo ir tarpusavio supratimo Kristaus Kūno vienybėje mokykla yra vienas svarbiausių jūsų studijų metų seminarijoje elementų“ (Laiškas seminaristams, 7). Nežiūrėkime į šį svarbų elementą aplaidžiai. Norėčiau, kad išmoktumėte rinktis seminariją net kasdienio savo gyvenimo sprendimais. Kad kiekvieną kartą, kai norite išeiti iš kokio nors programos punkto seminarijoje, prieš prašydami vadovybės patys pasvertumėt, ar verta? Ar verta aukoti seminarijos bendruomeninę maldą, grupelės susirinkimą ar tiesiog pavalgymą kartu prie stalo (kas visada yra galimybė pabendrauti, nors ir ne visada mokam jas išnaudoti) dėl susitikimo su draugais, kokio nors koncerto ar parapijos jaunimo šventės? Galbūt nuspręsim, kad verta, ir tada galėsime dalyvauti, o paskui, grįžę į seminariją, pasidalinti savo patirtimis su seminarijos bendruomene, kursu, ketvirtadienine grupele (labai gaila, kad dalyvaudami įvairiuose įvykiuose už seminarijos ribų, dažnai nesugebame tuo pasidalinti vieni su kitais). O kartais gal nuspręsim, kad tai jau ne taip svarbu, ir kad gal geriau pabūti seminarijoje, o su draugais susitiksiu ar parapijos jaunimą aplankysiu kitą kartą, tuo metu, kai tai nesikirs su seminarijos programa. Tokį sprendimą darant, nereikia pasiduoti mintims „seminarijoje viskas įvyks ir be manęs, kadangi tądien

neturiu jokios atsakomybės, ne taip svarbu, kad būčiau“. Neteisybė: net jeigu nevedu maldos ar nepatarnauju prie stalo, svarbu, kad būčiau maldoje ar kartu pietaučiau. Bendruomenėje svarbiausia yra *būti, skirti laiko*. Noriu priminti jums tai, ką lapė pasakė Mažajam Princui, išsiskirdama su juo: „Tavo rožė tau tokia brangi todėl, kad tu jai *paskyrei tiek laiko*“ (A. de Sent-Egziuperi, „Mažasis Princas“, XXI skyrius). Seminarija ir čia gyvenantys žmonės mums netaps brangūs ir netaps mūsų bendruomene, jei kiekviena proga stengsimės iš čia išeiti į miestą, pas draugus, į tėvų namus ar kur kitur. Turime pasiryžti čia *būti*, o ne tik buvoti, turime *skirti laiko* šiai bendruomenei – tai svarbiausia. Kitas svarbus dalykas – tai skirti seminarijai ir savo darbo, pastangų, iniciatyvos dalį. Jeigu kažkuo rūpinamės, dėl kažko stengiamės, tai mums tampa brangu ir svarbu, tą imame vertinti. Per kito išplautą koridorių galime praeiti nepastebėdami, kad prilaistome kavos ar paliekame purvinus pėdsakus, tačiau ką tik išplautas savo kambario grindis saugome ir nenorime užteršti. Tai, be

abejo, būtinas pavyzdys, tačiau tas pats galioja tiek apskritai mūsų santykiui su žmonėmis, tiek ir konkrečiai santykiui su seminarijos bendruomene. Jeigu paliksim kitiems ją rūpintis, tai ji mums nebus brangi, bus tarsi koks svetimas daiktas, „ne mano reikalas“. Vėl noriu grįžti prie Mažojo Princo, kuris, žiūrėdamas į rožių lauką, suprato, kad jo rožė jam vienintelė pasaulyje, ir suprato to priežastį: „todėl, kad *aš ją laisčiau*. Todėl, kad *ją apvožiau gaubtu*. Todėl, kad *ją atitvėriau širma*. Todėl, kad *nurankiojau nuo jos vikšrus...*“ („Mažasis Princas“, XXI skyrius). Jo rožė jam buvo svarbi, nes jis dėl jos stengėsi, dirbo, ja rūpinosi. Tas pats galioja ir seminarijos bendruomenei – jeigu dėl jos stengsimės, dirbsim, ja rūpinsimės, jai įsipareigosime, ji mums taps svarbesnė ir artimesnė. Toks rūpestis ir įsipareigojimas prasideda nuo paprasčiausių dalykų – nuo gero ir nuoširdaus pareigų bendruomenei atlikimo, kad ir pvz. nuo pastangų švariai išplauti koridorių ar kruopščiau parengti visuotines maldas kasdienėms mūsų Mišioms. Tai maži dalykai, bet jie kuria mūsų ryšį su seminarija kaip bendruomene ir daro mums ją savesnę.

Bendruomenė neatsiranda savaime, ji kuriama. Kuriam Dievo ir mūsų pastangomis. Dievas, tikiu, savo darbo dalį atlieka nepriekaištingai. Turim pasistengti ir mes. Aš labai norėčiau, kad gyvendami šioje seminarijoje ir ją baigę galėtumėte pasakyti tai, ką Mažasis Princas pasakė apie savo rožę: „Tai *mano rožė*“. Norėčiau, kad iš širdies galėtumėte pasakyti: „tai *mano bendruomenė*, tai *mano seminarija*“.

Baigdamas visiems noriu palinkėti Palaimintos Kristaus Gimimo šventės.

Kun. Žydrūnas Vabuolas

Iš seminarijos gyvenimo...

Laukiant Kristaus Gimimo šventės, seminarijos bendruomenės gyvenime atsirado trys mums visiems ypatingai svarbūs įvykiai, kuriuos drąsiai galima vadinti „trimis naujais gimimais“: propedeutinio kurso „gimimas“, pirmakursių krikštynos, ir įvilkėjų brolių „gimimas“. Nuoširdžiai kviečiame susipažinti su šių trijų džiaugsmingų įvykių „kaltininkų“ pasidalinimais

Propedeutinis kursas - džiaugsminga ir nauja pradžia

Kaip ir kiekvienais metais, į seminarijos propedeutinį kursą rudenį atvažiavo broliai, kurie išgirdę Jėzaus kvietimą, drąsiai pasiryžo sekti paskui Išganytoją ir eiti kunigystės pašaukimo keliu. Propedeutinis seminarijos kursas – tai ypatinga vieta, kur Dievo pašauktas žmogus žengia „pirmuosius žingsnius“ kelyje į kunigystę, augindamas asmeninį santykį su Kristumi ir mokydamasis dalintis Jo meile su kitais. Šiais metais propedeutinis kursas yra ištis gausus - jame gyvena 8 klierikai. „Teesie“ redakcijos paprašyti, jie mielai sutikę prisistatyti ir trumpai papasakoti apie save.

Tomas: Gimiau Vilniuje 1990 metais. Vaikystę praleidau kaime pas senelius, kurie gyveno Baltarusijoje. Senelė mane išmokino melstis, kiekvieną sekmadienį eidavome į bažnyčią. Labai patiko „žaisti kunigą“: įsisukdavau į baltą staltiesę, paimdavau šluotą vietoj kryžiaus, pripildydavau dėžutę nuo „tic tac“ van-

dens ir „šventindavau“ viską iš eilės. Paaugęs grįžau į Vilnių, pradėjau lankyti mokyklą ir taip Bažnyčia man tapo antraeile. Kartą dėdės mama pasiūlė man patarnauti šv. Mišiose ir aš sutikau. Patarnauti reikėjo važinėti toli už miesto. Tai tęsėsi maždaug pusę metų. Paskui su Bažnyčia nieko bendro neturėjau. Žinoma, lankiau tikybos pamokas, du kartus per metus eidavau išpažinties ir nieko daugiau. Būdamas dešimtoje klasėje žmonėms juokaudamas sakydavau, jog stosis į seminariją. Su laiku tai peraugo į rimtas mintis, tačiau galvojau ir apie kitas profesijas. Baigęs vidurinę mokyklą bandžiau stoti į valstybės pasienio mokyklą, bet manęs nepriėmė. Nestojau iš karto į seminariją, nes mano artimieji buvo priešingai nusistatę

tokiam mano sprendimui. Po metų, nieko neklausinėdamas pabandžiau įstoti. Stodamas į seminariją dar nebuvau priėmęs Sutvirtinimo sakramento, dėl šios priežasties iškliausiai pasiruošimo katechezę ir likus mėnesiui iki stojamųjų priėmiau Sutvirtinimo sakramentą. Tėvai vis dar nebuvo palankiai nusiteikę, todėl net ir šiais metais bandė mane atkalbėti, bet, savo tetos paragintas nekreipti dėmesio į aplinkinių nuomonę, stojau į kunigų seminariją. Dabar aš esu čia ir už tai dėkoju Dievui, kad Jis pasiūkė mane tarnauti Jam ir žmonėms.

Žilvinas: Esu Žilvinas Treinys, man 39 metai. Gimiau Panevėžyje. Mano mama buvo išauklėta tradicinėje katalikiškoje šeimoje, matyt dėl to aš su seserim buvau taip pat auklėtas – tradiciškai katalikiškai pagal to laikmečio sampratą. Buvau pakrikštytas kūdikystėje, priėjau pirmos Komunijos, paauglystėje buvau sutvirtintas, tačiau mano tikėjimas buvo drungnas, galbūt dėl laikmečio, galbūt dėl paaugliško požiūrio į pasaulį arba aplinkos įtakos.

Pirmą kartą apie kunigystę susimąščiau bebaigdamas vidurinę mokyklą tačiau iš mano artimųjų aplinkos nesulaukiau palaikymo, tiesą sakant, niekam ir nedrįsau apie tai pasakyti. Todėl pasirinkau kitą sritį – medicinos studijas. Baigiau VU medicinos fakultetą. Dirbau vaikų ligų gydytoju Panevėžio ligoninėje ir medicinos atstovu farmacinėje kompanijoje. Darbe nejutau ypatingo džiaugsmo, neatradau savęs. Tačiau Viešpats mane vedė: po truputį ėjau link gilesnio Jo pažinimo, gilinausi tikėjimo dalykuose, lankiau šv. Rašto kursus. 2005 metais Viešpats mane atvedė į jezuitų globojamą *Krikščioniško gyvenimo* bendruomenę. Čia patyriau Viešpaties malonę, sutikau Jį rekolekcijose, maldoje, „dykumoje“, išgirdau kvietimą darbuotis Jo vynuogyne. Dvasios Tėvui pritariant ir palaiškant, šiais metais įstojau į Vilniaus šv. Juozapo kunigų seminariją ir atsiduodu toliau Viešpačiui Dievui ir Jo kvietimui šiame nuostabiame dvasinio pašaukimo kelyje.

Gabrielius: Gimiau Vilniuje 1991 metais ir nuo pat mažens čia gyvenu. Šeimoje buvau auginamas katalikiška dvasia. Turiu du jaunesnius brolius. Nuo devynerių metų pradėjau patarnauti šv. Mišioms Vilniaus Arkikatedroje Bazilikoje. Keturiolikos metų pradėjau lankyti asmeninės popiežiaus prelatūros Opus Dei jaunimo

centrą Liepkimemis. Tenai gavau tvirtą, katalikišką ugdymą ir krikščionišką pasaulėžiūrą. Opus Dei padedamas, nuo penkiolikos metų pradėjau ruošti vaikus Pirmajai Komunijai Visų Šventųjų bažnyčioje. Tai truko trejus metus. Nuo paauglystės svajojau būti chirurgo. Lankiau jaunųjų medikų akademiją, ėjau į medicinos praktikas ir rimtai siekiau savo svajonės. Buvau aktyvus visuomenininkas. Vilniaus Užupio gimnazijoje buvau išrinktas mokinių prezidentu. Vėliau tapau Lietuvos moksleivijos sąjungos prezidentu ir Lietuvos švietimo tarybos nariu, tad uoliai darbavausi dėl Lietuvos moksleivijos. Dievas man visad užėmė pirmą vietą, tad ir visos mano iniciatyvos rėmėsi apaštalavimu. Nuolat kovojau su savimi, kad mano apaštalavimo darbas netaptų karjeros siekimu. Mano tikėjimą nuolat gaivino Opus Dei kunigai ir įvairios dvasinės praktikos: rekolekcijos, susikaupimo vakarai, piligriminės kelionės. 2009 metais per didžiąją savaitę išvykau su Opus Dei į Vatikaną. Didįjį Ketvirtadienį adoracijos metu klausiau Dievo: „Ko Tu nori iš manęs? Ką nori, kad daryčiau gyvenime?“ Buvau šv. Dvasios pagautas ir išgirdau labai stiprų kvietimą tapti kunigu. Nuo tos akimirkos mano gyvenimas kardinaliai pasikeitė. Nuo to momento dvasioje pasijutau tikru Dievo vaiku ir Kristaus tarnu. Pabaigiau šiemet gimnaziją ir iškart metęs visuomeninę veiklą, džiugiai stojau į seminariją. Dabar esu pats laimingiausias žmogus pasaulyje ir linkiu tokio džiaugsmo visiems!

Gediminas: Gimiau 1990 metais Zarasuose, Utenos apskrityje. Gyvenau Visagino mieste, tačiau dažnai lankiausi Salako miestelyje - gimtinėje. Manau, kad mano pašaukimas į kunigystę atsirado nuo pat mano sukūrimo motinos iščiose. Nuo ankstyvos vaikystės jaučiau ir jaučiu „keistą“ polinkį į bažnytinį – religinį gyvenimą.

Nuo septynerių metų pradėjau lankytis bažnyčioje. Pirmiausia suvokiau regimą materialųjį, o po to dvasinį kunigo vaidmenį. Visada domino ir domina kunigo asmenybė, tad būdamas vaikas mėgdžiodavau kunigo atliekamą veiklą. Vaikystėje pradėjau giedoti su močiute sakralines giesmes. Mano mėgstamiausia giesmė buvo ir yra „Pulkim ant kelių“. Veikiausiai nuo vienuolikos ar dvylikos metų pradėjau patarnauti šv. Mišioms Salako Švenčiausios Mergelės Sopulingosios bažnyčioje. Artimųjų teigimu, jau būdamas devynių ar dešimties metų amžiaus pareiškiau, kad noriu būti kunigu, bet į tai niekas nekrepė dėmesio – juk tai tik „vaikų žaidimai“. Iš „vaiko žaidimo“ tai peraugo į „realų žaidimą“. Ir štai šiandien esu kunigų seminarijoje ir manau, kad mano pašaukimas bus gilinamas dvasinėje, intelektualinėje ir sielovadinėje plotmėje. Taigi, galima daryti išvadą, kad mano kunigiškasis pašaukimas atsirado tikrai ne iš manęs, ne iš mano troškimų, tačiau iš Dievo valios ir pastangų, Jo paskyrimo.

Jaroslav: Gimiau 1989 metais Vilniuje. Baigiau Adomo Mickevičiaus gimnaziją. Augau tradicinėje katalikiškoje šeimoje. Mano mama yra optikos salono savininkė, tėvas – veterinaras. Turiu vyresnį brolių. Kai man buvo keturiolika metų tėvas mus paliko. Šiame gyvenimo laikotarpyje pirmą kartą pamačiau filmą „Kristaus kančia“. Ir nuo to laiko visas mano gyvenime apsivertė. Pradėjau patarnauti Mišioms, skaityti dvasinę literatūrą, bendrauti su kunigais ir katechetais. Mano gyvenimas buvo pilnas Dievo ir maldos. Baigiant mokyklą išgirdau savo širdyje, kad Kristus mane kviečia Jam tarnauti. Praėjus dviems metams po mokyklos įstojau į Vilniaus šv. Juozapo kunigų seminariją. Labai džiaugiuosi, kad Dievas mane čia pakvietė, tikiuosi ir toliau eiti šiuo keliu.

Artūras: Gimiau 1984 metais Vilniuje. Lančiau Jeruzalės ir Riešės vidurines mokyklas. Pastarąją baigiau 2003 metais. Nuo vaikystės domiuosi krepšiniu. Žaisti ir žiūrėti krepšinį yra mano mėgstamiausias užsiėmimas. Būdamas paauglys, labai domėjausi filosofiniais – egzistenciniais klausimais: kas yra žmogus? Kam mes gyvename? Kas sukūrė pasaulį ir t.t. Į

šiuos klausimus atsakyti galiausiai padėjo religija. Būdamas abiturientas pradėjau reguliariai vaikščioti į Bažnyčią ir švęsti sekmadienius bei skaityti knygas krikščioniškomis temomis. Didžiausią įtaką mano pašaukimui ir apsisprendimui stoti į kunigų seminariją padarė popiežiaus Jono Pauliaus II asmenybė ir jo gyvenimas. Po šio didžio popiežiaus mirties nuolat galvojau apie kunigiškos tarnystės kelią. Didelės įtakos pasirinkti studijas seminarijoje turėjo ir C.S. Levis'o ir G.K. Chesterton'o kūryba ir darbai. Jei maždaug prieš dešimt metų man kas nors būtų pasakęs, kad studijuosiu kunigų seminarijoje, bučiau labai stipriai pasijuokęs ir taip pasakiusį žmogų tikriausiai pavadinčiau kvailiu.

Vladimiras: Nuo pat mažens augau ir buvau ugdomas katalikiškai. Visa mano giminė yra dievobaiminga ir tikinti. Kai buvau mažas, pas mano senelius neretai svečiuodavosi kunigai. Tėvai, auklėti tikinčioje šeimoje perdavė man krikščioniškas vertybes ir mokė mane maldos ir tikėjimo. Mama vesdavo į bažnyčią, stengdavosi atsakyti į krūvą klausimų, kuriuos užduodavau šv. Mišių metu. Tačiau didžiausias brendimas religiniuose dalykuose prasidėjo man būnant keturiolikos metų, kai nuoširdžiu tikėjimu pasižymintis krikštaitėvis pasiūlė lankytis bažnyčioje nuolatos, kiekvieną sekmadienį. Tuo laikotarpiu buvau taip patraukęs, jog tai buvo pirmas žingsnis proto susikaupimo link. Iš tiesų, Bažnyčia turėjo didelę įtaką mano auklėjime. Nors tuo metu nežinojau šv. Mišių metu atliekamų ženklų prasmės, tačiau atradau liturgiją tarytum šaltinį: žinių, maldos ir bendruomenės. Bažnyčia buvo Vilniaus Arkikatedra. Prisimenu, labiausiai žavėjo tai,

kad pamokslai buvo šiuolaikiški ir tokie artimi, kad juos galima panaudoti gyvenime vos tik išėjus iš bažnyčios. Tai buvo puikus paruošimas, esu įsitikinęs, siųstas Dievo kitam mano gyvenimo etapui. Penkiolikos metų buvau pakviestas patarnauti Vilniaus Arkikatedroje. Ten turėjau galimybę iš arčiau pažinti Bažnyčią, dalyvauti įvairiuose renginiuose, dažniau ir paprasčiau bendrauti su kunigais, kurie savo pavyzdžiu man padėdavo ugdyti save, augti dvasiškai. Sulaukęs aštuoniolikos suvokiau, kad tai yra labai gražus „pasaulis“ ir kad norėčiau nuoširdžiai tarnauti Dievui ir žmonėms. Tas suvokimas skyrėsi nuo to, kurį turėjau būdamas keturiolikos. Tapau brandesnis.

Renatas: Gimiau 1975 metais Vilniuje. Šitame mieste augau ir gyvenau. Vaikystės ir paauglystės vasaras praleisdavau pas močiutę Vievio miestelyje. Senelės dėka buvau pakrikštytas Vievio bažnyčioje, ir būtent senelė mane išmokino maldų bei pasėjo tikėjimo grūdėlį mano širdyje. Iki dvyliktos klasės mokiausi Vilniaus Žirmū-

nų 7-oje vidurinėje mokykloje, dabar tai Žirmūnų gimnazija. Baigęs mokyklą dirbau įvairius darbus. Pasaulietinis gyvenimas mane įtraukė į savo rutiną ir apie apsilankymą bažnyčioje tuo metu net negalvodavau. Bėgant metams vis labiau ėmiau mąstyti apie gyvenimo prasmę ir tikslą. Širdyje buvo tuštuma ir nežinojau kuo ją užpildyti. Trisdešimties metų įstojau į Vilniaus universiteto istorijos fakultetą, nes dar nuo paauglystės svajojau būti istorijos mokytoju. Būtent besimokydamas universitete pajutau, kad mane traukia Dievas. Visi studentiški vakarėliai ir linksmybės tik laikinai užpildydavo gyvenimo tuštumą ir klausimas „kam aš gyvenu?“ taip ir liko neišspręstas. Sulaukęs Kristaus amžiaus jau buvau apsisprendęs keisti savo gyvenimą ir paskirti jį Dievui. Daugeliui draugų mano pasirinkimas atrodė keistas ir nesuprantamas, tačiau manau, kad Dievui pašaukus, svarbu yra atsilipti į tą šaukimą. Šių metų gegužės mėnesį buvau sutvirtintas Žvėryno Šv. Marijos Nekaltojo Prasidėjimo bažnyčioje. Liepos mėnesį išvykau į piligriminę šv. Jokūbo kelionę, kurią organizavo Opus Dei kunigai. Ši kelionė patvirtino, jog tikrai esu pasiruošęs stoti į seminariją.

Pirmakursių „krikštynų“ šventė

„Krikštas, krikštas ir po krikšto...“ – šiais žodžiais galima būtų trumpai apsaityti šias metais įvykusią krikštynų šventę, kurios metu į seminarijos bendruomenę buvo priimti trys pirmakursiai. Kaip tai įvyko? Atsakymą į šį klausimą atskleis jų pasidalinimas „krikšto“ išpūdžiais...

Klierikas Tadas, I k.

Kaip atrodo krikštynos universitete? Vis dar prisimenu 2008 metų rudenį. Tuomet mokslo metus pradėjau Kauno Technologijos universitete Panevėžio institute (KTU PI). Studijavau transporto priemonių inžineriją. Ko reikia norint sėkmingai mokytis ir studijuoti universitete? Aišku, gero krikšto! Likus keletui dienų iki šios ceremonijos, su

nekantrumu klausinėjome vyresnių kursų studentų, kaip tos apeigos vyksta. Jie mums pripasakojo visokių nesąmonių: kad ten mus išteps „zelionka“; sutvirtins cementu, kad turėtume gerus pamatus; išbalins miltais, kad būtume gražūs; papuoš žaliais kiaušiniais ir t.t. Tačiau iš tikrųjų nieko panašaus nebuvo. Mes apsirengėme plastikiniais lietaučiais, išsidažėme rankas ir veidus, išsirikiavome vorele, susiklijavome lipnia juosta, kad neišsiskirtume ir skanduodami visokias skanduotes bei giedodami krikšto apeigoms skirtas giesmes, vaikščiojome po Aukštaitijos sostinę. Deja, ką ten mes tiksliai skandavome, neprisimenu.

džinas (juo buvo šeštakursis klierikas Stanislovas), kuris prajuokino visus renginio dalyvius ir žiūrovus. Taip pat patiko užduotis, kurios metu reikėjo iš vandens ištraukti mandarinus ir kuo greičiau suvalgyti prinokusi „gruzinišką agrastą“, t.y. arbūzą. Taip pat likau sužavėtas ir maloniai nustebintas vaidinimo, kurį mums paruošė ir suvaidino antro ir trečio kursų klierikai. Dar syki pasikartosiu, tas spalio 16-osios dienos renginys buvo tiesiog nepakartojamas. Niekada neužmiršiu tos įspūdingos ceremonijos!

Taigi, iš visų mano turėtų krikštų, galima drąsiai daryti išvadą, kad krikštas seminarijoje buvo pats įspūdingiausias ir juokingiausias.

Jeigu šiandien kas nors manęs paklaustų: „O kaip atrodo krikštynos seminarijoje?“ tai tikriausiai atsakyčiau: „Jo, čia tai buvo tikras krikštas...“. Yra toks posakis, kad trečias kartas nemeluoja. Šis krikštas buvo trečias mano gyvenime. Jo tikrai niekada nepamiršiu. Man labiausiai patiko trys dalykai: visų pirma tai nepakartojamas gruziniškas

Krikštas universitete kartais gali būti pernelyg pašiepiančio pobūdžio, peržengiantis žmogaus orumo ribas. Tuo tarpu krikštas seminarijoje yra toks, koks ir turėtų būti. Jis neperžengia jokių žmogiškumo ar žmogaus orumo ribų, yra įspūdingas, linksmas ir labai įsimintinas. Norėčiau, kad toks krikštas būtų ir universitetuose.

